

Ὁ λόφος μὲ τὶς παπαροῦνες (Μυριβήλης Στράτης)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Εἶναι καὶ μία μέρα χαρούμενη μέσα στις ἄσκημες μέρες τῆς πορείας. Μία μέρα γαλάζια καὶ κόκκινη, μὲ ἀνοιξιάτικον οὐρανό, γεμάτη μαβιὰ μάτια, κόκκινα ἀγριολούλουδα καὶ ἀργὰ μελαγχολικὰ τραγούδια.

Ἦταν ἕνας λόφος ἄλικος ἀπὸ τὶς παπαροῦνες. Ξεκουραζόταν ἕνα Ρούσικο Σύνταγμα, πὸν τραβοῦσε κι αὐτὸ γιὰ τὸ μέτωπο. Ἐκεῖ μας σταματήσανε κ' ἐμᾶς. Εἶχε νερὸ μπόλικο καὶ πρασινάδα ἐκεῖ δίπλα. Στήσαμε πυραμίδες τὰ ὄπλα καὶ φάγαμε κοντά τους. Μᾶς σίμωσαν κάτι μεγαλόσωμα παλικάρια μὲ τριανταφυλλιὰ μάγουλα, μὲ χοντρὲς μπότες καὶ μπλοῦζες παιδιάτικες δίχως κουμπιά. Τὰ πηλίκια

τους εἶχαν κεραμίδι στενούτσικο.

— Γκίρτς;

— Γκίρτς.

— Κριστιάν;

— Κριστιάν.

— Ὁρτοντόξ;

— Ὁρτοντόξ.

Μᾶς δεχτήκανε μὲ χαρὲς σχεδὸν παιδιάτικες. Γελούσανε, καὶ μεῖς γελούσαμε, μᾶς χάριζαν κονσέρβες, σουγιάδες. Μὲ τὰ μεγάλα τους χέρια μᾶς χτυπούσανε στὴν πλάτη. Τραβούσανε καὶ μᾶς δείχναν ἀπὸ τὴν τραχηλιὰ τοὺς χρυσά, σιντεφένια σταυρουδάκια καὶ φυλαχτάρια κρεμασμένα μὲ ἀλυσιδίτσες. Σταυροκοπιόντανε μὲ τὸν ὀρθόδοξο τρόπο.

— Κριστιάν! Κριστιάν!

Φάγαμε μαζί, κουβεντιάσαμε ὦρες δίχως νὰ καταλαβαίνει γρὶ ὁ ἓνας ἀπ' τὴ γλώσσα τ' ἄλλουνοῦ. Ὅμως συνεννοηθήκαμε περίφημα. Ἡ ἀγάπη κ' ἡ ὄχτρα ἔχουνε διεθνῆ γλώσσα.

Βρῆκα κ' ἓνα νεώτατον ἀξιωματικό, λεπτοκαμωμένο σὰν κορίτσι, μὲ μεγάλα γυαλιὰ καὶ γελαζόμενα χεῖλη, ποὺ θυμόταν ἀπ' τὸ σκολεῖο του μερικὰ ἀρχαῖα, τσάτρα-πάτρα. Τὰ μαλλιὰ του ἦταν ξανθὰ σὰν τοῦ καλαμποκιοῦ, εἶχε κ' ἓνα χρυσὸ μουστακάκι.

— Ἡμεῖς ρούσιαν λίαν Ἑλληνες ἀγαπώμεθαν! Ὁδησὸν λίαν Ἑλληνες! Λίαν!

Πῆρε ὕφος καὶ μοῦ ἀπάγγειλε κάτι ἀλαμπουρνέζικα, πού, ὅπως μὲ βεβαίωσε ἦταν Ὅμηρος ἀπὸ τὸ πρωτότυπο. Κατόπι κάμανε μία μεγάλη χορωδία καὶ μᾶς τραγούδησαν λαϊκὰ τραγούδια. Καμπόσοι τὰ κομπανιάριζαν μὲ κάτι μακριὲς μπαλαλαίκες ποὺ τὶς σήκωναν στὴ ράχη σταυρωτὰ μὲ τὸ ντουφέκι τους. Δὲν κατάλαβα τὰ λόγια τῶν τραγουδιῶν, μὰ σίγουρα θὰ μιλοῦσαν γιὰ ἓνα δάσος χιονισμένο, γιὰ ἓνα χωριὸ χιονισμένο, ποὺ οἱ μπουχαρίδες τῶν καλυβιῶν του θυμιάζουνε γαλάζιον καπνὸ μέσα στὸν παγωμένον ἀγέρα. Ξανθιὲς γυναῖκες μὲ χοντρὲς πλεξοῦδες κάθονται πίσω ἀπ' τὰ κλειστά τους τζάμια, μὲ τὸ λευκὸ κούτελο ἀκουμπισμένο στὸ γυαλί. Σκουπίζουν ἀργὰ μὲ τὸ δάχτυλο τ' ἀχνισμένο τζάμι καὶ βλέπουνε στὰ χαμένα, μακριά, μακριά, τὸ ρούσικο κάμπο ποὺ δὲν

τελειώνει παρὰ στὰ οὐρανοθέμελα. Μέσα στὴν ἀπέραντη πλατωσιά, ἓνα μονοπάτι χαραγμένο στὸ χιόνι ἀπὸ τὰ ἔλκηθρα. Ἐνα μονοπάτι ποὺ πῆρε τὰ παλικάρια τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ πῆγε μακριά, μακριά, πέρα ἀπὸ τὰ σταχτιὰ οὐρανοθέμελα. Ἴσως καὶ πέρα ἀπ' τὴ ζωή.

Οἱ μορφὲς τῶν τραγουδιστῶν ἦταν σοβαρές, τὰ παιδιάτικα τους τὰ σλάβικα μάτια βούρκωναν. Σὰν τελείωσαν τὸ τραγούδι μείναμε πολλὴν ὥρα ἀκίνητοι μαζί τους, ταξιδεύοντας πάνω στὰ φτερὰ τῆς μουσικῆς, ποὺ ἐνώνει τὶς καρδιές, γιατί εἶναι ἡ γλῶσσα τους ἡ πανανθρώπινη.

Σὰν κάμαμε τὶς τετράδες γιὰ νὰ φύγουμε, οἱ Ροῦσοι βάλανε παπαροῦνες μέσα στὶς μποῦκες τῶν τουφεκιῶν μας. Ἦτανε σὰ μία παράξενη λιτανεῖα μὲ ἀτσαλένιες λαμπάδες, ποὺ στὴν κορφή τοὺς ἀναβε ἡ πιὸ χαρούμενη φλόγα.

— Ἀντίο! Ἀντίο!

Ὁ πολὺ νέος ἀξιωματικὸς πετᾶ τὸ καπέλο του, λυγερὸς, σχεδὸν διάφανος μέσα στὸ φῶς.

— Χαῖρε, λίαν, Ἑλληνες! Χαῖρε!

Πόση ἀγάπη ὑπάρχει στὸν κόσμο! Ἄφθονη σὰν ποτάμι ποὺ χύνεται μέσα σ' ἓναν κάμπο. Ἀνθισμένη σὰν ἓνας λόφος κόκκινος ἀπὸ τὶς παπαροῦνες, ποὺ σὲ φωνάζουνε νὰ τὶς κόψεις. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ σκύψεις νὰ τὶς κόψεις.

Πηγή: agiazoni.gr